

บทที่ 9

การเติบโตแบบสะพานข้าม

วัตถุประสงค์

เมื่อคุณบทนี้แล้ว คุณจะสมารถทำสิ่งต่อไปนี้

- เขียนข้อพระคัมภีร์สำคัญจากความทรงจำ
- อธิบายว่า “การเติบโตแบบสะพานข้าม” ของคริสตจักรคืออะไร?
- ให้ข้อพระคัมภีร์อ้างอิง อธิบายแผนการของพระเจ้าในการที่คริสตจักรจะเติบโตแบบสะพาน
- บอกถึงผู้นำคนสำคัญในพันธสัญญาใหม่ที่ทำให้คริสตจักร “เติบโตแบบข้ามไปสู่ที่อื่น”
- สรุปวิธีการใช้ที่เปาโลใช้ในการขยายข่าวประเสริฐไปยังวัฒนธรรมอื่นๆ

ข้อพระคัมภีร์ที่เป็นหัวใจของบท

“เพื่อให้เจ้าเบิกตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่างและจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความบาปผิดของเขา และให้ได้รับสิ่งที่ซึ่งจะได้ด้วยกันกับคนทั้งหลาย ซึ่งถูกชำระให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วโดยความเชื่อในเรา”

กิจการ 26:18

คำนำ

บทสุดท้ายกล่าวถึงการเติบโตแบบแตกกิ่งก้านสาขา ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อคริสตจักรหนึ่งปลูกคริสตจักรใหม่ในบริเวณที่มีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกัน และคุณควรนำมาพิจารณาเข้าด้วยกันกับบทนี้ ซึ่งเกี่ยวกับการเติบโตแบบสะพานข้าม

การเติบโตแบบนี้ใช้หลักการสำคัญๆ เดียวกันกับการเติบโตแบบแตกกิ่งก้านสาขา หมายถึงว่าทุกสิ่งทุกอย่างในบทสุดท้ายจะนำมาใช้กับการเติบโตแบบสะพานข้าม

แต่ว่าการเติบโตแบบสะพานข้ามต้องมีวิธีพิเศษบางประการและต่อไปนี้เป็นวิชาของบทนี้

การเติบโตแบบข้ามไปสู่ที่อื่น

การเติบโตแบบสะพานข้ามเกิดขึ้น เมื่อคริสตจักรขยายตัวเองข้ามช่องว่างระหว่างเชื้อชาติ ภาษา หรือชาติพันธุ์ เพื่อปลูกคริสตจักรในดินแดนที่มีวัฒนธรรมแตกต่างจากคริสตจักรเดิม

เราใช้คำว่า “ข้ามไปสู่” เพราะว่าเมื่อกระบวนการนี้เกิดขึ้น สะพานก็ถูกสร้างเพื่อข้ามจากวัฒนธรรมหนึ่งไปสู่อีกวัฒนธรรมหนึ่ง เพื่อสื่อสารให้รู้ถึงข่าวประเสริฐ

หนทางการคมนาคมและการสื่อสารสมัยใหม่ทำให้คริสตจักรรุดหน้าไปในการเติบโตแบบข้ามไปสู่ที่อื่น แม้กระทั่งในดินแดนที่ห่างไกลความเจริญที่สุด

การเติบโตแบบสะพานข้ามในพันธสัญญาใหม่

การเติบโตแบบสะพานข้ามคือ ส่วนของแผนการของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าในการกระจายข่าวประเสริฐออกไปทั่วโลก สาวกต้องเริ่มพูดคำพยานภายในวัฒนธรรมของตนเองที่กรุงเยรูซาเล็ม แล้วกระจายแผ่ออกไปปลูกคริสตจักรในดินแดนอื่นๆ ที่มีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกัน

ต่อมา สาวกต้องทำสะพานข้ามช่องว่างของประเทศชาติ ภาษาและเชื้อชาติ เพื่อแพร่ข่าวประเสริฐออกไปยังดินแดนที่มีวัฒนธรรมแตกต่างจากที่ตนอยู่ไปยังสถานที่เช่น สะมาเรียและจนสุดปลายแผ่นดินโลก (กิจการ 1:8)

สาวกของพระองค์กระทำตามพระบัญชา ที่ให้เพิ่มพูนผู้เชื่อที่ใช้ชีวิตในดินแดนที่มีวัฒนธรรมเดียวกับเขา (กิจการ 2)

มีการขยายออกไปสู่บริเวณอื่นๆ ที่มีวัฒนธรรมเดียวกันซึ่งเป็นผลมาจากการข่มเหง

“ครานั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครทูตได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียและสะมาเรีย

ฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น”

กิจการ 8:1,4

ฟิลิปทำสะพานข้ามช่องว่างแห่งวัฒนธรรมโดยการฟื้นฟูในสะมาเรียซึ่งบันทึกไว้ในกิจการ 8 เปโตรและยอห์น ยังคงรับใช้ต่อไปในดินแดนนั้น

อัครทูตเปโตรมีความลำบากใจที่จอมรับภาระกิจที่ทรงมอบให้ทำงานข้ามวัฒนธรรม เขาเป็นยิวที่เคร่งครัดมาก และเคยจำกัดตนเองต่อการติดต่อกับคนต่างชาติ (คือคนที่ไม่ได้เป็นยิว) พระเจ้าตรัสแก่เปโตรในนิมิตซึ่งบันทึกไว้ในกิจการ 10 และต่อมาเปโตรก็ได้นำพระกิตติคุณไปยังคนต่างชาติในซีซาเรีย

การเติบโตแบบสะพานข้ามในพันธสัญญาใหม่แสดงให้เห็นชัดที่สุดจากการรับใช้ของอัครทูต เปาโล พระเจ้าทรงเรียกเปาโลโดยเฉพาะให้มารับใช้ในงานนี้ เปาโลเป็นชาวยิวแต่พระเจ้ายังทรงบอกว่าเขาเป็น

“...คนนั้นเป็นภษณะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และพวกอิสราเอล”

กิจการ 9:15

โดยเหตุที่พระเจ้าทรงเรียกเปาโลให้รับใช้ข้ามวัฒนธรรม จึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องเข้าใจวิธีการของเขาในการที่คริสตจักรจะเติบโตแบบสะพานข้าม

จงอ่านเรื่องราวของการกลับใจของเปาโลในกิจการ 9 ส่วนที่เหลือของหนังสือกิจการเต็มไปด้วยบันทึกถึงงานมิชชันของเขาในประเทศต่างๆ ของโลก หนังสือ “จดหมายฝากจากอัครทูต” เป็นจดหมายที่เขาเขียนเพื่อติดตามผลคริสตจักรต่างๆ ที่เขาได้ปลูกไว้ในดินแดนต่างๆ เหล่านี้ (โรม-ฮีบรู)

วิธีการของอัครทูตเปาโล

พระเจ้าทรงเลือกเปาโลให้เป็นแบบอย่างแก่คนอื่น

“แต่ว่าเพราะเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณาถือว่า เพื่อพระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความอดกลั้นพระทัยทุกอย่างให้เห็นในตัวข้าพเจ้า ซึ่งเป็นตัวเอกนั้น ให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่จะเชื่อในพระองค์ แล้วรับชีวิตนิรันดร์”

1 ทิโมธี 1:16

นี่เป็นเหตุที่วิธีการของเปาโลสามารถเอาเป็นแบบอย่างในการที่คริสตจักรเติบโตแบบสะพานข้าม

ต่อไปนี้เป็นหลักการบางประการของการเติบโตแบบสะพานข้ามที่แสดงให้เห็นในงานรับใช้ของเปาโล

มีแรงจูงใจที่ถูกต้อง

เปาโลถูกกระตุ้นให้มีแรงจูงใจจากสภาพของคนต่างชาติที่ปราศจากพระคริสต์ (ต่างชาติ) หมายถึงชาติอื่นๆ นอกจากอิสราเอล

“เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่
รับพิธีสูหนัดซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือ เคยเรียกท่านว่าเป็นพวกที่มีได้เข้าสู่หนัด

จงระลึกว่า ครั้นนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ชาติจากการเป็นพลเมือง
อิสราเอล และไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาประกอบนั้น ไม่มีที่หวังและอยู่ในโลกปราศจาก
พระเจ้า”

เอเฟซัส 2:11-12

เขามีแรงจูงใจจากความรู้สึกที่มีภาวะผูกพัน

“ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในพวกอารยะและพวกอนารยชนด้วย เป็นหนึ่งทั้งพวกนักปราชญ์
และคนเขลาด้วย

ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขวนขวานที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรม
ด้วย”

โรม 1:14-15

เปาโลมีแรงจูงใจจากความปรารถนาที่จะเชื่อฟังต่อนิมิตของสวรรค์ที่พระเจ้าประทานให้

“ข้าพเจ้าจึงเชื่อฟังนิมิต ซึ่งมาจากสวรรค์นั้นและมิได้ขัดขืน”

กิจการ 26:19

เขามีแรงจูงใจจากความกระตือรือร้นและภาวะที่มีเพื่อพระเจ้า

“เมื่อเปาโลกำลังคอยลีลาสกับทิโมธีอยู่กรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวาย
ใจ เพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง”

กิจการ 17:16

เขามีแรงจูงใจจากความรักที่บริสุทธิ์

“แต่เราผู้เป็นคนรับใช้ของพระเจ้าได้กระทำตัวให้เป็นที่ชอบในการทั้งปวงโดยความ
รักแท้”

2 โครินธ์ 6:4,6

สิ่งที่ต้องมาก่อนซึ่งเป็นสิ่งที่เหมาะสม

เปาโลมีสิ่งสำคัญเหมาะสมที่ต้องมาก่อนสิ่งอื่นใด สิ่งที่เขามีในตัวเองไม่ว่าจะเป็นการศึกษา
ความมั่งมีทางวัตถุ ตำแหน่งหน้าที่ เขาถือว่าไร้ความหมายในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ สิ่งที่เขาเห็นว่ามี
คุณค่า คือสิ่งที่เขาได้รับจากพระคริสต์

“แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้ว เพื่อเห็นแก่พระคริสต์

ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าเพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัดและถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นหยากเยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์”

ฟิลิปปี 3:7-8

สิ่งสำคัญก่อนอื่นใดของคุณต้องเป็นสิ่งต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับพระเจ้า
2. ความสัมพันธ์ของคุณกับพระกายของพระคริสต์ (รวมทั้งครอบครัวของคุณซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพระกายด้วย)
3. งานรับใช้ของคุณเพื่อพระเจ้า

ความสัมพันธ์ต้องมาก่อนการรับใช้ ด้วยเหตุผล 2 ประการคือ

1. คุณไม่สามารถรับใช้ได้ในเมื่อความสัมพันธ์ของคุณไม่ถูกต้องกับพระเจ้า
2. คุณไม่สามารถรับใช้ได้เมื่อความสัมพันธ์ของคุณไม่ถูกต้องกับผู้อื่น สมาชิกของพระกายของพระคริสต์ (รวมทั้งครอบครัวของคุณเอง) จะไม่ยอมรับการรับใช้ของคุณเมื่อความสัมพันธ์ของคุณกับเขาไม่ถูกต้องราบรื่น

พระวาทะของพระเจ้า

งานรับใช้ของเปาโลมีพื้นฐานอยู่บนพระวาทะของพระเจ้า ขณะที่พระวาทะของพระเจ้าแพร่ออกไปสู่วัฒนธรรมอื่นๆ คริสตจักรก็ถูกปลุกขึ้น

“แต่พระวาทะของพระเจ้ายิ่งแผ่เจริญมากขึ้น”

กิจการ 12:24

“พระวาทะของพระเจื่อก็บังเกิดผลเจริญและมีชัย”

กิจการ 19:20

“คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และคริสตสมาชิกได้ทวีขึ้นทุก ๆ วัน”

กิจการ 16:5

ข้อความของพระกิตติคุณ

ข้อความที่เปาโลประกาศคือ ข้อความแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้า เขาไม่ได้เอากิจกรรมการกุศลที่ทำต่อชาติที่ยากจนมาทดแทนฤทธิ์อำนาจในการเทศนาข่าวประเสริฐ เขาไม่ได้ใช้วิธีการวางแผนเรียกร้องความสนใจ เพื่อดึงคนหมู่มากเข้ามาหาพระเจ้า

คนทั้งหลายถูกดึงดูดเข้ามาโดยฤทธิ์อำนาจของพระกิตติคุณ

“เพราะข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน แล้วพวกต่างชาติด้วย”

โรม 1:16

การอธิษฐาน

เปาโลอธิษฐานเพื่อขอการทรงนำจากพระเจ้าในการเผยแพร่พระกิตติคุณไปยังดินแดนที่มีวัฒนธรรมอื่น ๆ

“เมื่อคนเหล่านั้นกำลังนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าและถืออดอาหาร พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า “จงตั้งบารนาบัสกับเซาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น”

เมื่อถืออดอาหาร อธิษฐานและวางมือบนบารนาบัสกับเซาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป”

กิจการ 13:2-3

พระวิญญาณบริสุทธิ์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้อำนวยการในงานมิชชั่นของเปาโล ตัวอย่างเช่นในโอกาสหนึ่ง

“พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าในแคว้นเอเชีย”

กิจการ 16:6

เทศนา สอน เป็นพยาน

เปาโลทำตามคำสั่งสอนของพระมหาบัญชาที่ให้เทศนา สอนและเป็นพยานถึงพระกิตติคุณ

“ในวันอาทิตย์ เมื่อเราทั้งหลายประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา”

กิจการ 20:7

“และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็น กับได้สั่งสอนท่านในที่ประชุมและตามบ้านเรือน

ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีกถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

นี่แน่ะ บัดนี้พระวิญญาณพันผูกข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง”

กิจการ 20:20-22

ไม่เป็นการเพียงพอที่จะสื่อสารพระกิตติคุณเท่านั้น แต่ข้อความที่พูดต้องส่งออกไปด้วยวิธีที่ผู้ฟังเข้าใจได้ คำศัพท์ ภาษาและวิธีการสื่อสารต้องได้รับการดัดแปลงแก้ไข เพื่อให้พระกิตติคุณเป็นที่เข้าใจได้ เปาโลรู้ดีถึงข้อนี้และนำไปปฏิบัติ (ดูกิจการ 21:37-40 และ 22:2)

กิจการ 26:8 ให้สูตรแก่เราที่จะสื่อสารพระกิตติคุณแก่คนที่อยู่ในวัฒนธรรมอื่นๆ อย่างได้ผล พระเจ้าทรงส่งเปาโลมาหาคนต่างชาติ

“เพื่อจะให้เข้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับมาจากความมืดถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความบาปผิดของเขา และให้ได้รับที่ซึ่งจะได้ด้วยกันกับคนทั้งหลาย ซึ่งถูกชำระให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วโดยความเชื่อในเรา”

กิจการ 26:18

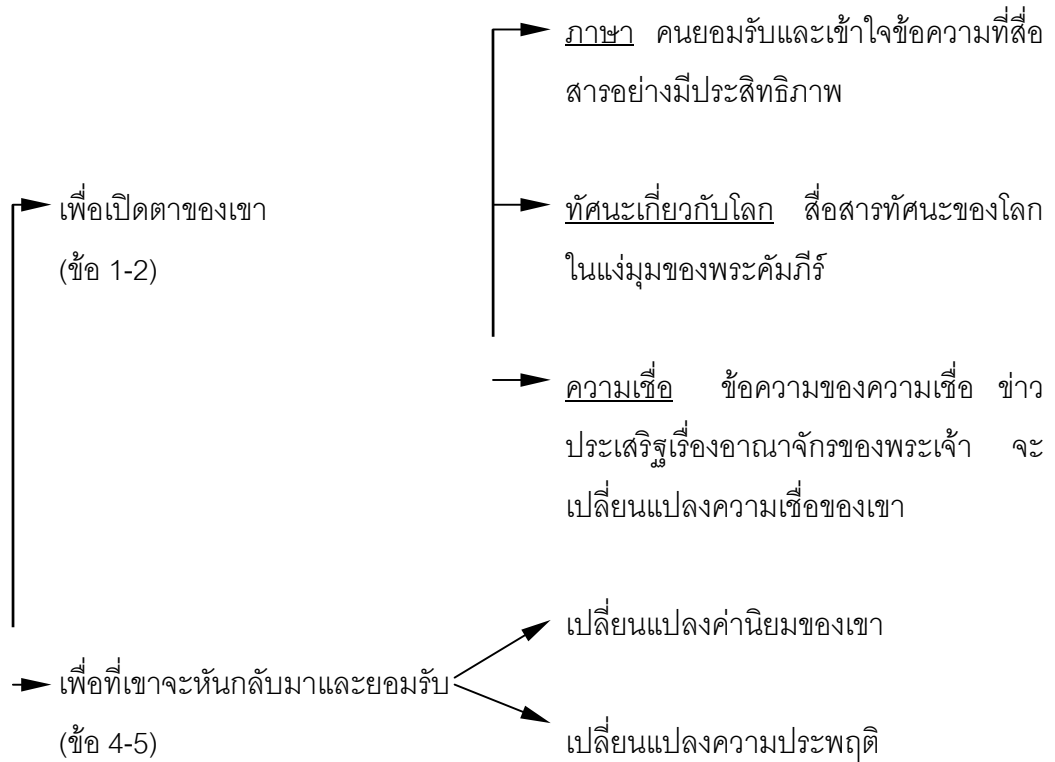
เราต้องสื่อสารพระกิตติคุณแก่คนไม่เชื่อด้วยวิธีที่

1. จะเปิดตาของคนเหล่านั้น
2. เพื่อที่เขาจะหันกลับจากความมืดฝ่ายวิญญาณออกมาสู่ความสว่าง
3. เพื่อที่เขาจะหันจากอำนาจของซาตานมาหาพระเจ้า
4. เพื่อที่เขาจะได้รับการยกโทษบาปโดยทางความรอด
5. เพื่อที่เขาจะได้รับมรดกฝ่ายวิญญาณ โดยการชำระให้บริสุทธิ์ทางความเชื่อ

วัฒนธรรมตามที่เขาเป็นอยู่มาตั้งแต่เด็กนั้นประกอบด้วย 5 แง่มุมต่อไปนี้

1. ภาษาของเขา เขาแสดงออกอย่างไรและรับความคิดและการสื่อสารอย่างไร
2. ทัศนคติเขามีต่อโลก เขามองและเข้าใจโลกอย่างไร
3. ความเชื่อของเขา ศาสนาความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ วิธีการคิดกระบวนการของความคิด
4. ค่านิยมของเขา คุณค่าทางจริยธรรม วัตถุประสงค์ แรงจูงใจ วิธีการตัดสินใจหรือตัดสินใจปัญหาต่างๆ
5. ความประพฤติของเขา เขาประพฤติปฏิบัติอย่างไร ความประพฤติที่ยอมรับได้ในสังคม และทางวัฒนธรรม

กิจการ 26:8 กล่าวถึงองค์ประกอบต่างๆ ที่กล่าวมานี้คือ

สำแดงฤทธิ์อำนาจ

เปาโลไม่ได้สื่อสารให้คนรู้ถึงพระกิตติคุณด้วยคำพูด แต่เขาแสดงให้เห็นโดยฤทธานุภาพของพระเจ้า

“คือด้วยฤทธิ์แห่งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถาวรที่ ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มอ้อมไปยังเมืองอิลลิริคุม”

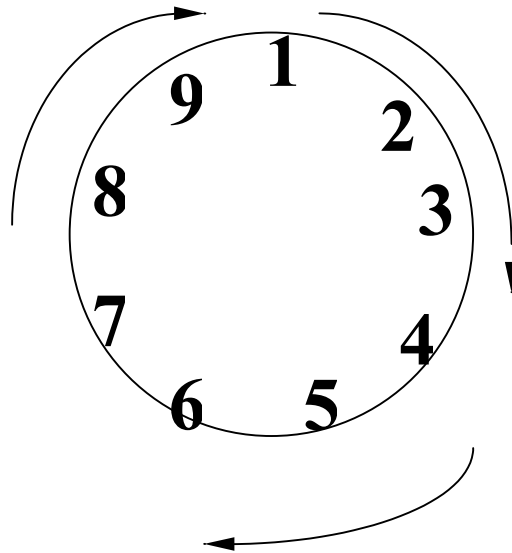
โรม 15:19

การปลุกคริสตจักร

เปาโลไม่ได้แบ่งปันข่าวประเสริฐแล้วก็ทิ้งผู้กลับใจไว้โดยไม่เอาใจใส่ เขาตั้งกลุ่มพระกายของผู้เชื่อขึ้น ซึ่งผู้เชื่อใหม่จะเข้ามามีส่วนร่วม เขาปลุกคริสตจักรท้องถิ่นขึ้น

การที่เราจะประกาศพระกิตติคุณโดยไม่ได้จัดตั้งกลุ่มพระกายของผู้เชื่อในท้องถิ่นนั้นๆ ก็เปรียบเสมือนกับการทำให้เด็กเกิดขึ้นมาในโลกแล้วทิ้งๆ ขว้างๆ ไม่สนใจใยดีรับผิดชอบ

ต่อไปนี่คือวงจรที่เปาโลกระทำในแต่ละเมืองที่เขาได้หว่านพระกิตติคุณลงไป

1. คนงานได้รับมอบหมายพันธกิจ กิจการ 13:1-4, 15:39-40

คนงานได้รับการฝึกอบรมและรับมอบหมายให้ไปยังบริเวณใดบริเวณหนึ่ง ผู้เชื่อที่อยู่ในคริสตจักรในบ้านช่วยเตรียมสิ่งต่างๆ ส่งเงินหรือสิ่งที่ต้องการเพื่อสนับสนุนและร่วมมือกับคนที่ พระเจ้าทรงแยกไว้เพื่องานนี้โดยเฉพาะ

2. คนที่ติดต่อสัมพันธ์ด้วย กิจการ 13:17, 14:1, 16:13-15

ส่วนใหญ่แล้วเปาโลติดต่อสัมพันธ์กับผู้นำทางศาสนาในเมืองนั้นๆ ในศาลาธรรม เขาพยายามทำให้ผู้นำท้องถิ่นเข้าใจและสนับสนุนเขาให้มากที่สุด

ต่อมาก็มีการติดต่อสัมพันธ์กับกลุ่มคนและคนแต่ละคน โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้คนได้ยินพระกิตติคุณให้มากที่สุด

3. สื่อสารพระกิตติคุณ กิจการ 13:7, 16:31

พระกิตติคุณได้รับการสื่อสารออกไปโดยการเทศนา การสอน การเป็นพยานและการสำแดงฤทธิ์อำนาจ มีการใช้วิธีการต่างๆ เท่าที่จำเป็นเพื่อสื่อสารพระกิตติคุณให้เกิดผล

วิธีการในเมืองคือการสอนในศาลาธรรม (กิจการ 14:1) ในเมืองอื่นๆ มีการแยกคนที่ตอบรับพระกิตติคุณออกเป็นกลุ่มพิเศษ (กิจการ 19:9) มีการรับใช้เฉพาะสำหรับกลุ่มคนแต่ละกลุ่มเกิดขึ้น

ในบางสถานที่ (กิจการ 13:42) และมีการปรับปรุงภาษาเช่นเดียวกับวิธีการเพื่อให้แน่ใจว่าได้สื่อสารข้อความของพระกิตติคุณอย่างเหมาะสม (กิจการ 22:2)

4. ผู้ฟังกลับใจ กิจการ 13:48, 16:14-15

การสื่อสารพระกิตติคุณอย่างมีประสิทธิภาพทำให้เกิดการกลับใจใหม่ โดยการที่คนยอมรับข้อความของความรอดและสำนึกผิดจากบาป

5. ผู้เชื่อรวมตัวเข้าด้วยกัน กิจการ 13:43

เปาโลไม่ได้หยุดตรงที่การประกาศและการกลับใจ เขายังรวบรวมผู้เชื่อเข้าในคริสตจักรท้องถิ่น ผู้เชื่อใหม่ได้รับการแนะนำเข้าสู่สามัคคีธรรมและวินัยของคริสตจักรท้องถิ่น มีการจัดวางเวลาและสถานที่เพื่อให้พระกายของคริสตจักรใหม่ได้พบปะกัน

6. ยืนยันความเชื่อ กิจการ 14:21, 22, 15:41

ตามที่พระมหาบัญชาได้กล่าวไว้ (มัทธิว 28:19-20) ต้องมีการสอนต่อไปหลังจากการกลับใจแล้ว การสอนนี้ทำให้ผู้เชื่อมั่นคงเมื่อเขาได้เรียนรู้ถึงพื้นฐานของความเชื่อคริสเตียน และรู้ว่าจะดำเนินชีวิตในอาณาจักรของพระเจ้าได้อย่างไร

“การยืนยันความเชื่อ” ทำให้ผู้เชื่อเติบโตฝ่ายวิญญาณ กลายเป็นผู้เชื่อที่ค้นพบของประทานฝ่ายวิญญาณ และรู้ว่าจะดำเนินชีวิตในอาณาจักรของพระเจ้าได้อย่างไร

7. ผู้นำถวายตัว กิจการ 14:23

เมื่อผู้เชื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ พระเจ้าจะทรงตั้งผู้นำขึ้นซึ่งมีคุณสมบัติในการเป็นผู้นำของคริสตจักร ผู้ปกครอง (ผู้นำ) ถูกเลือกจากที่ประชุมในท้องถิ่น ไม่ใช่ดึงเข้ามาจากคริสตจักรอื่นหรือชาติอื่นๆ

คริสตจักรแต่ละแห่งพัฒนาการจัดหน่วยงานตามแบบพระคัมภีร์ซึ่งเป็นตามพระวจนะ ทำหน้าที่ต่างๆ ได้ และมีประสิทธิภาพ

8. มอบถวายคริสตจักร กิจการ 14:23, 16:40

เมื่อผู้นำเข้าประจำที่และทำหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว การที่จะพึงพา “ผู้ปลุก” คริสตจักรก็หยุดลง ผู้ก่อตั้งก็มอบงานส่งต่อให้แก่ผู้นำคริสตจักรท้องถิ่นแห่งใหม่อย่างมีระบบ คริสตจักรถูก “มอบถวาย” ให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะที่เป็นพระกายท้องถิ่นของผู้เชื่อ ซึ่งทำหน้าที่ในขณะนี้

9. ความสัมพันธ์ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง กิจการ 15:36, 18:23

ความสัมพันธ์ดำเนินไประหว่างคริสตจักรใหม่กับผู้ปลุกคริสตจักรคือ เปาโล และคริสตจักรแม่ (เยรูซาเล็ม) สัมพันธภาพถูกก่อตั้งขึ้นระหว่างคริสตจักรใหม่และคริสตจักรอื่นๆ ตลอดทั่วบริเวณนั้นๆ เพื่อแพร่ขยายพระกิตติคุณ

นิมิตกว้างไกลทั่วโลก

เปาโลมียุทธวิธีที่แน่นอนสำหรับโลกนี้ บ้านที่กัมภีร์แสดงให้เห็นถึงความห่วงใยที่เขามีต่อเอเชีย กาลาเทีย มาซิโดเนีย อะคาเนียและสเปน ซึ่งเป็นแคว้นใหญ่ๆ ในสมัยนั้น

สถานที่ที่เปาโลก่อตั้งคริสตจักรต่างๆ เป็นศูนย์กลางการบริหารของโรม เป็นอารยธรรมของ กรีกร มีอิทธิพลของยิว หรือไม่ก็มีความสำคัญทางพาณิชย์กรรม

จงศึกษาศูนย์กลางที่ต่างๆ เหล่านี้ซึ่งเปาโลได้ปลูกคริสตจักร

ฟิลิปปิ (กิจการ 16) เป็นเมืองชั้นนำของแคว้นมาซิโดเนีย

เอเธลนิกา (กิจการ 17:1-10) เป็นเมืองที่ใหญ่และมีอิทธิพลทางการค้า

โครินธ์ (กิจการ 18:1-11) เมืองหลวงทางการพาณิชย์ของกรีซ

เอเฟซัส (กิจการ 19:1-10) เป็นสถานที่ที่ถนนไฮเวย์ที่สำคัญของจักรวรรดิโรมันขยายออกจากโรมไปทางตะวันออก มีท่าเรือยุทธศาสตร์และศูนย์กลางการค้า

เปาโลรู้ว่าเขาสามารถแตะต้องคนจำนวนมากได้ในเมืองที่แออัด เขารู้ด้วยว่าในเมืองใหญ่มักมีการเปลี่ยนแปลงก่อนแล้วจึงแพร่ออกไปสู่บริเวณชนบท

ศูนย์กลางใหญ่แห่งการค้าและการท่องเที่ยวย่อมจะมีคนหลายชาติหลายภาษาผ่านไปมาเพื่อทำธุรกิจและเพื่อบันเทิงรมย์ เมืองต่างๆ เหล่านี้อยู่บนเส้นทางการเดินทางซึ่งผู้คนจะไปๆ มาๆ เสมอๆ เมื่อคนเหล่านี้ได้รับฟังพระกิตติคุณ เขาก็นำเอาข้อความนี้ไปกับเขาด้วยเมื่อเขากลับไปบ้าน

เปาโลเคลื่อนย้ายไปเป็นวงกลมกว้างของฐานที่ตั้งงานมิชชั่นเหล่านี้ หลังจากที่เขาออกจากกรุงเยรูซาเล็มไป เขาก็หันความสนใจไปยังแคว้นเอเชียไมเนอร์โดยทำงานหนักเป็นครั้งแรกในเมืองทาร์ซัสและอันติโอก (กิจการ 11:25-30, 13:1-3) แล้วจึงมาที่เอเชียไมเนอร์ทางตะวันตกโดยมีเอเฟซัสเป็นศูนย์กลางของเขา (กิจการ 19:1-20, 16:8)

จากตรงนั้น เปาโลย้ายไปทางตะวันตกโดยมีโรมเป็นศูนย์กลางและมีสเปนเป็นบริเวณที่ไกลที่สุดที่นำพระกิตติคุณไปถึง (กิจการ 19:20, 23:11, 28:14-31, โรม 1:9-15, 15:24, 28)

พื้นที่ที่มีท่าทีตอบรับพระกิตติคุณ

ยุทธวิธีของเปาโลในการทำให้คริสตจักรเติบโตแบบสะพานข้ามนั้นขึ้นอยู่กับคำตอบรับของประชาชนที่มีต่อข่าวประเสริฐ

ในมัทธิวบทที่ 10 พระเยซูทรงบอกพวกสาวกของพระองค์ไม่ให้ไปยังเมืองสะมาเรีย หรือพวกคนต่างชาติแต่ให้ไปอิสราเอล เพราะว่าเวลาในขณะนั้นเหมาะสมสำหรับอิสราเอล ส่วนกลุ่มอื่นๆ อาจตอบรับพระกิตติคุณในภายหลัง

แม้แต่ในท่ามกลางพวกยิวเอง สาวกก็ต้องรับใช้ในกลุ่มคนที่มีท่าทีตอบรับพระกิตติคุณได้ เขาต้องอยู่ตรงที่คนสนองตอบได้ดีและแบ่งปันพระกิตติคุณแก่เขา และถ้าเขาพบคนที่ไม่มีท่าทีตอบรับพระกิตติคุณ เขาก็ต้องย้ายไปที่อื่น เขาต้องทุ่มเทความพยายามของเขาในบริเวณที่มีคนตอบรับมากที่สุด

เปาโลเองก็เดินตามยุทธวิธีนี้ เมื่อคนยิวปฏิเสธไม่ต้อนรับพระกิตติคุณ เปาโลก็หันไปหาคนต่างชาติ (กิจการ 13:42-51) เมื่อคนเมืองเอเธนส์ยังไม่พร้อม เขาก็ไปเมืองโครินธ์

ในเมืองโครินธ์เขาหันจากคนยิวไปยังคนต่างชาติ ชาวกรีกที่ต้อนรับพระกิตติคุณมีความยินดีและหลายคนได้เชื่อและรับบัพติศมา (กิจการ 18:5-11) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นด้วยกับการกระทำของเปาโล โดยการที่เขาเห็นนิมิตบอกให้เขาอยู่ที่เมืองโครินธ์และประกาศพระคริสต์อย่างไม่กลัวผู้ใด (กิจการ 18:5-11)

เมื่อชุมชนในศาลาธรรมปฏิเสธไม่ต้อนรับเขา เปาโลก็เริ่มประชุมกับคนที่มีท่าทีตอบรับพระกิตติคุณ เมื่อการชมเชยหวั่นไหวเขาออกไป เขาก็ไปยังเมืองอื่น

ประชาชนของเขาเอง

เปาโลมีความหวังใต้อการนำพระกิตติคุณไปสู่ประชาชนของเขาเองด้วย

“พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้า และคำวิงวอนต่อพระเจ้า เพื่อคนอิสราเอลนั้นคือ ขอด้วยหวังให้เขารอด”

โรม 10:1

คนที่พระกิตติคุณยังไม่ถึง

เปาโลให้ความสำคัญก่อนอื่นใดแก่บริเวณซึ่งยังไม่มี การประกาศพระคริสต์

“อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ว่า จะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อกวนบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว

ตามที่มิคาเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ”

กิจการ 15:20-21

กลุ่มคนต่างๆ

เปาโลทำงานกับ “กลุ่มคนต่างๆ” หลายประเภทในเมืองหรือเขตแดนนั้น ตัวอย่างเช่น เขารับใช้ทั้งกลุ่มชาวกรีกและกลุ่มชาวยิวในเมืองอันติโอก (กิจการ 13:42)

กลุ่มคนคือ ชนเผ่า วรรณะ หรือกลุ่มใดๆ ที่มีวัฒนธรรมเดียวกัน ภาษาเดียวกัน และภูมิหลังของชาติพันธุ์เดียวกัน เป็นสิ่งสำคัญที่จะคิดถึงเมืองหรือเขตแดนในแง่ของกลุ่มคนและวางแผนให้มีการ

เติบโตแบบสะพานข้าม ตัวอย่างเช่น ในเมืองๆ หนึ่งในสหรัฐอเมริกาที่มีชุมชนใหญ่ที่พูดภาษาสเปน ภาษาอังกฤษ และภาษาจีนแมนดาริน การเติบโตแบบสะพานข้ามเพื่อปลูกคริสตจักรในเมืองนี้ ควรมุ่งเป้าหมายที่กลุ่มคนเฉพาะเหล่านี้

การปลูกคริสตจักรที่พูดภาษาตากาล็อก ในเมืองนี้อาจไม่ได้ประโยชน์อันใด เพราะไม่มีกลุ่มคนที่พูดภาษาตากาล็อกในเมือง นี่จึงเป็นเหตุที่การเติบโตแบบสะพานข้ามไปสู่วัฒนธรรมอื่นๆ ต้องมุ่งเน้นที่กลุ่มคนภายในบริเวณนั้นๆ ไม่ใช่ไปยังเมืองโดยทั่วไป

การปลูกคริสตจักรภายในกลุ่มคนบางกลุ่มทำให้พระกิตติคุณแพร่ไปอย่างรวดเร็ว สมาชิกของกลุ่มนั้นๆ ต่างก็พูดภาษาเดียวกันและมีวัฒนธรรมเดียวกัน ไม่มีกำแพงทางด้านภาษาหรือวัฒนธรรมที่จะมาถึงกีดขวางพระกิตติคุณ

ตามที่คุณได้เรียนรู้จากบทที่แล้วว่า พระกิตติคุณแพร่ไปได้เร็วที่สุดโดยเส้นทางที่มีอยู่แล้วของสังคมคือ คนที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน พูดภาษาเดียวกันและมีวัฒนธรรมเดียวกัน

คนที่ “เหมือนๆ กับเรา” อาจแตกตัวออกเป็นหน่วยย่อยๆ เพื่อจุดประสงค์ของการประกาศพระกิตติคุณ ตัวอย่างเช่น คุณทำดังนี้ได้เมื่อคุณจัดชั้นเรียนรวีวารศึกษาตามกลุ่มอายุ คุณขยายแนวคิดเดียวกันนี้ เมื่อคุณวางแผนที่จะไปแต่ละต้องคนกลุ่มต่างๆ

สถาบันฮาร์เวสท์ไทม์นานาชาติมีหลักสูตรชื่อ “การวิเคราะห์สิ่งแวดล้อม” ซึ่งจะช่วยในการวิเคราะห์บริเวณนั้นๆ ก่อนที่จะรับใช้ เราแนะนำให้คุณศึกษาหลักสูตรนี้ เพื่อช่วยให้การปลูกคริสตจักร

หลักสูตรจะช่วยคุณในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. บอกให้รู้ถึงคนที่เราจะไปแต่ละต้อง ในเมืองนั้นหรือเขตแดนนั้นมีกลุ่มคนต่างๆ กลุ่มใดบ้าง คุณวางแผนที่จะไปหาใคร ศาสนาของเขา วัฒนธรรม ชาติพันธุ์และภูมิหลังทางด้านภาษาของเขาเป็นอย่างไร

2. บอกให้รู้ถึงความต้องการฝ่ายวิญญาณของเขา ตัวอย่างเช่น มีความต้องการที่จะมีคริสตจักรท่ามกลางคนที่พูดภาษาสเปนในเมืองนั้นๆ หรือไม่ บางทีความต้องการของเขาอาจได้รับการตอบสนอง แล้วแต่กลุ่มคนที่พูดภาษาฝรั่งเศสยังถูกทอดทิ้งในฝ่ายวิญญาณ

3. ตัดสินดูท่าที่การตอบรับพระกิตติคุณ

4. ตัดสินว่าจะใช้วิธีใดเพื่อไปเข้าถึงคนเหล่านี้ จะเข้าถึงเขาได้ดีที่สุดอย่างไร ใครสอนเขา

คุณควรเข้าถึงคนด้วยวิธีที่เขาเข้าใจและยอมรับได้ในทางวัฒนธรรม เช่นถ้ากลุ่มนั้นๆ อ่านหนังสือไม่ได้ การประกาศแบบใช้วรรณกรรมก็ไม่ใช่วิธีที่มีประโยชน์ในการเข้าถึงเขา

ความเต็มใจที่จะปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมอื่น

เปาโลเต็มใจที่จะปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นหรือวัฒนธรรมที่ต่างออกไปรวมทั้งคนทุกระดับชั้นในสังคม ดู 1 โครินธ์ 9:16-23

ปกติแล้วคนจะได้รับผลกระทบอย่างมากจากวัฒนธรรมที่เขาถูกเลี้ยงดูมา คนในวัฒนธรรม ก. จะแตกต่างจากคนที่อยู่ในวัฒนธรรม ข.

วัฒนธรรม ก.

วัฒนธรรมของบ้าน

วัฒนธรรม ข.

วัฒนธรรมใหม่

รูปภาพ

เมื่อคุณจากวัฒนธรรมของคุณเองเข้าไปอยู่กับผู้อื่นเพื่อประกาศพระกิตติคุณ คุณย่อมแตกต่างจากพวกเขา คุณอาจเข้ากับเขาไม่ได้

แต่ว่าคุณปรับตัวได้เช่นเดียวกับเปาโล ด้วยความช่วยเหลือขององค์พระผู้เป็นเจ้า คุณจะเรียนรู้ที่จะเข้ากับเขาได้ ทางเลือกเป็นของคุณ คุณจะเปลี่ยนรูปแบบวัฒนธรรมของคุณเพื่อพระกิตติคุณจะได้แผ่ไปหรือไม่?

รูปภาพ

ความแตกต่างของวัฒนธรรม

เปาโลเองไม่เพียงแต่จะปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมอื่นเท่านั้น เขายังไม่ยอมให้ความแตกต่างของวัฒนธรรมมีผลกระทบต่อพระกิตติคุณด้วย

ในประเทศตะวันตก ถ้าผู้เชื่อต้องจากครอบครัวของตนเพราะว่าเขากลับใจ เขาก็เข้าร่วมกับคนอื่น ๆ ที่เหมือนเขาในคริสตจักร เขาพูดภาษาเดียวกันและมีวัฒนธรรมเดียวกัน

แต่ในประเทศอื่นๆ ที่การเป็นคริสเตียนหมายถึง การที่ต้องจากวงศาคุณญาติไปร่วมกับคนในกลุ่มอื่น พระกิตติคุณจะแพร่ไปได้ช้า วัฒนธรรมบางแห่งมีลักษณะอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คนมากกว่าวัฒนธรรมของชาติตะวันตก ดังนั้นกลุ่มคน เผ่า วรรณะหรือวงศาคุณญาติจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก

ในสมัยของพันธสัญญาใหม่ เมื่อคนกลับใจเป็นคริสเตียนไม่ได้หมายความว่าเขาจะต้องละทิ้งวัฒนธรรมยิวออกมา และคนต่างชาติก็ไม่จำเป็นต้องรับวัฒนธรรมของชาวยิว (เช่นการเข้าสุหนัต)

ครั้งแรกมีปัญหาที่ชาวยิวต้องการเอาวัฒนธรรมของตนมาใส่ลงบนชาวต่างชาติซึ่งกลับใจ แต่เปาโลกล่าวว่ามันไม่ใช่เป็นภาระที่จำเป็น คุณอ่านเรื่องการปรึกษาและการตัดสินของสภาของคริสตจักรในเรื่องนี้ได้ ใน กิจการ บทที่ 15

(ข้อสังเกต : เมื่อเราพูด “วัฒนธรรม” เรากำลังพูดถึงวิถีของความประพฤติปฏิบัติซึ่งแตกต่างจากกลุ่มหนึ่งไปอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเป็นวิถีที่ไม่ละเมิดกฎทางจริยธรรมของพระวาระของพระเจ้า ความประพฤติที่บาปไม่เป็นที่ยอมรับได้ในสังคม)

เวลา

เปาโลปรับเวลาที่เขาใช้ในวัฒนธรรมต่างๆ เป็นไปตามความต้องการ ในบางแห่งเขาอยู่แค่ 2-3 วัน (กิจการ 21:4) ในบางแห่งเขารับใช้อยู่ “เป็นเวลานาน” (กิจการ 14:28) เขาเคลื่อนที่ไปและพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้ที่วางกำหนดการให้แก่เขา

การสื่อสารมวลชน

เปาโลสื่อสารพระกิตติคุณทางสื่อสารมวลชน เขาฉวยโอกาสพูดกับคนหมู่มาก

“ที่เมืองอโคเนียนั้นเช่นเดียวกันคือ เปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอันมากได้เชื่อถือ”

กิจการ 14:1

การสร้างสาวก

เปาโลเทศนาแก่คนหมู่มาก แต่เขาก็รู้ถึงคุณค่าของการลงทุนชีวิตของเขาไปในคนสำคัญๆ บางคนที่สามารถสอนผู้อื่นได้ ทิโมธีเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้นเช่นเดียวกับติตัสและแม่แต่มาระโก ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยปฏิเสธไม่ยอมรับการฝักอบรมให้เป็นสาวก (กิจการ บทที่ 15:36-40)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยแผนการของพระเจ้าผ่านเปาโล เพื่อให้ผู้เชื่อแต่ละคนเพิ่มพูนในฝ่ายวิญญาณ (2 ทิโมธี 2:2)

การที่อัครทูตเปาโลได้ทำงานร่วมกับผู้เชื่ออื่นอย่างบารนาบัสและสิลาสเช่นเดียวกับสาวกต่างๆ ที่เขาฝึกอบรม ทำให้งานรับใช้ของเขาเพิ่มพูนมากยิ่งขึ้น

ในการเดินทางครั้งที่สองและสามของเปาโล เขามีรายชื่อผู้ร่วมงานซึ่งเป็นคนพื้นเมืองในถิ่นที่เขาทั้งหลายวางแผนทำงานร่วมกัน

ที่กล่าวมานี้เป็นหลักการที่สำคัญ คนอัฟริกันเข้าถึงคนอัฟริกันได้ดีที่สุด คนอินเดียเข้าถึงคนของเขาเองได้ดีที่สุด คนเอเชียยอมแพทริกซิมทวีปของตนเองด้วยพระกิตติคุณได้ดีที่สุด เขาพูดภาษาเดียวกัน เข้าใจวัฒนธรรมนั้นๆ และปรับตัวเข้ากับวิถีชีวิตได้เรียบร้อยแล้ว

คริสตจักรที่ไม่ขึ้นกับใคร

เปาโลปลุกคริสตจักรที่เป็นอิสระพึ่งตนเอง แม้ว่าเขาจะมีความสัมพันธ์กับคริสตจักรแม่เป็นแห่งของสามัคคีธรรมและการเป็นผู้นำ เขาก็ไม่ได้พึ่งพาคริสตจักรใหญ่เลย

เปาโลไม่รับการสนับสนุนจากคริสตจักรที่เขาออกไปทำพันธกิจ และก็ไม่มียางานใดๆ ว่าเขาได้ให้การสนับสนุนแก่งานที่เขาตั้งใหม่ๆ ในวัฒนธรรมอื่นๆ เขาตั้งคริสตจักรที่พึ่งตนเอง ซึ่งสามารถที่จะดำเนินงานประกาศพระกิตติคุณได้ โดยไม่ต้องพึ่งพาการสนับสนุนทางการเงินจากภายนอก

การจัดการทั้งหมดทางด้านการเงินที่ทำให้คริสตจักรใหม่ดำเนินต่อไปได้ ควรที่ลักษณะที่คนในคริสตจักรนั้นๆ สามารถควบคุมกิจการของตนเองได้ ถ้าคริสตจักรได้รับการสนับสนุนจากคริสตจักรอื่น นิกายหรือผู้เชื่อจากชาติอื่นแล้ว ก็เท่ากับว่าคริสตจักรนั้นๆ ต้องพึ่งพาคนเหล่านั้น ถ้าคริสตจักรหรือนิกายที่สนับสนุนดำเนินการผิดพลาด คริสตจักรใหม่ก็จะล้มไปด้วย ถ้าความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเกิดวิกฤติการณ์ คริสตจักรก็จะพบความลำบากเมื่อการสนับสนุนจากประเทศอื่นถูกตัดทอนลง

องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันนี้ที่ทรงเปลี่ยนน้ำให้เป็นน้ำองุ่น และทำให้ขนมปังและปลาจำนวนเล็กน้อยเพิ่มพูนขึ้นได้ เพื่อเลี้ยงคนหมู่มากก็ย่อมจะสามารถหาเงินทุนที่จำเป็นต้องใช้เพื่อการแผ่ขยายพระกิตติคุณในประเทศนั้นๆ อย่างแน่นอน

ควรมอบหมายสิทธิอำนาจในการใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณแก่คริสตจักรใหม่ในทันทีทันใด เมื่อตั้งผู้ปกครองขึ้นมาเขาก็เลือกจากคนที่อยู่ภายในคริสตจักรนั้นๆ ไม่ใช่ผู้ที่ส่งตรงมาจากดินแดนอื่นๆ

“เหตุที่ข้าพเจ้าละท่านไว้ที่เกาะคริต ก็เพื่อท่านจะได้แก้ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมืองที่ข้าพเจ้ากำชับท่าน”

ทิตัส 1:5

เปาโลให้คริสตจักรใหม่ๆ มีส่วนร่วมในการประกาศพระกิตติคุณทุกรูปแบบ รวมถึงการอธิษฐาน การถวายและเป็นผู้ร่วมงานในการเติบโตแบบแผ่ขยายคริสตจักรแบบการแตกกิ่งก้านสาขา และการเติบโตแบบสะพานข้าม (ดูกิจการ 20:4, เอเฟซัส 6:19, พีลิปปี 1:5,7, 4:14-16)

แต่ละคริสตจักรที่เปาโลปลูกได้เป็นศูนย์กลางใหม่ของการเพิ่มพูนในฝ่ายวิญญาณ

“เพราะว่าพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เล็ดลอดออกไปจากเธสะโลนิกา ไม่ใช่แต่ในแคว้นมาซิโดเนียและในแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้ลือไปทุกแห่งหนจนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก”

1 เธสะโลนิกา 1:8

เปาโลก่อตั้งคริสตจักรใหม่ๆ บนพระวาระของพระเจ้าและพระศิวะคือพระเยซูคริสต์ เขาไม่ได้ตั้งคริสตจักรบนองค์การหรือนิกายหรือบนบุคลิกภาพของเขาเอง การสร้างให้ผู้อื่นพึ่งพาคนบางคน ย่อมไม่ได้ฝึกหัดเขาให้เป็นอิสระ

สรุปเรื่องชนิดการเติบโตของคริสตจักร

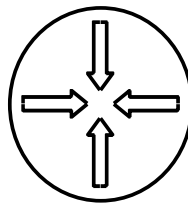
ใน 2-3 บทสุดท้าย คุณได้เขียนแล้วว่าคริสตจักรเพิ่มพูนขึ้นอย่างไร ซึ่งเป็นการเติบโตภายในแบบแผ่ขยาย แบบแตกกิ่งก้านและแบบสะพานข้าม

จงศึกษาแผนผังต่อไปนี้ แผนผังเหล่านี้สรุปชนิดต่างๆ ของการเติบโตของคริสตจักร วงกลมแสดงถึงคริสตจักรในวัฒนธรรมของคุณเอง สีเหลี่ยมหมายถึงคริสตจักรที่อยู่ในวัฒนธรรมที่ต่างออกไป

รูปภาพ

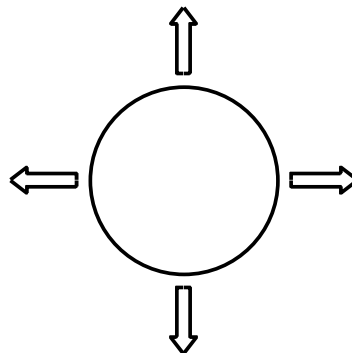
การเติบโตภายใน

การเติบโตฝ่ายวิญญาณภายในคริสตจักร

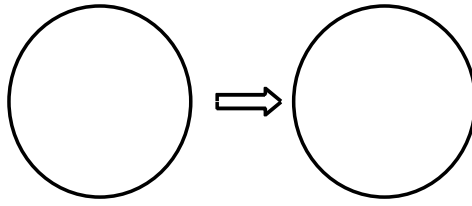
การเติบโตแบบแผ่ขยาย

การเติบโตตามจำนวน

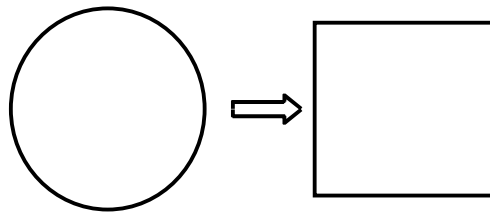

การเติบโตแบบแตกกิ่งก้าน

ปลูกคริสตจักรใหม่ในวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกัน

การเติบโตแบบสะพานข้าม
ปลูกคริสตจักรใหม่ ในวัฒนธรรมที่ต่างกัน

ชื่อ.....

บททดสอบตนเอง บทที่ 9

1. จงเขียนข้อพระคัมภีร์สำคัญจากความทรงจำ

2. การเติบโตแบบ “สะพานข้าม” คืออะไร?

3. จงให้ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงซึ่งยืนยันแผนการของพระเจ้าสำหรับ “เติบโตแบบสะพานข้าม”

4. ใครคือผู้นำที่สำคัญในพันธสัญญาใหม่ ในการที่คริสตจักร “เติบโตแบบสะพานข้าม”

5. จงสรุปวิธีของเปาโลซึ่งใช้ในการแผ่ขยายพระกิตติคุณไปยังดินแดนวัฒนธรรมอื่นๆ

เพื่อศึกษาต่อไป

1. คริสตจักรที่เมืองอันติโอกได้รับการปลุกขึ้นโดยคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มหลังจากที่มีการข่มเหงสตีเฟน ผู้เชื่อหลายคนได้จากเยรูซาเล็ม บางคนมายังเมืองอันติโอกในซีเรีย ซึ่งเป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุดระดับสามในจักรวรรดิโรมัน ที่นี้เขาได้ก่อตั้งคริสตจักรขึ้น (กิจการ 11:19-21)

สาวกถูกเรียกว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรกที่เมืองอันติโอก เป็นคริสตจักรแรกซึ่งมีคนที่ไม่ใช่ยิวเป็นส่วนใหญ่ของสมาชิก คนกรีกดูเหมือนจะเป็นคนสำคัญในคริสตจักร

ในไม่ช้าอันติโอกก็กลายเป็นศูนย์กลางใหม่ของคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ งานรับใช้ที่เราได้รับมานั้นมีรูปแบบจากอันติโอก ไม่ใช่เยรูซาเล็มซึ่งมีแนวความคิดคับแคบที่จะเข้าถึงเฉพาะคนที่อยู่วัฒนธรรมยิว

2. การที่เปาโลแผ่ขยายพระกิตติคุณไปยังวัฒนธรรมอื่นๆ นั้นมักจะสรุปได้ในรูปแบบของการเดินทางมิชชัน 3 ครั้ง

การเดินทางครั้งแรก - กิจการ 13:1- 14:28

การเดินทางครั้งที่สอง - กิจการ 15:36- 18:22

การเดินทางครั้งที่สาม - กิจการ 18:23- 21:14

3. จงอ่านคำพยานส่วนตัวของเปาโลในกิจการบทที่ 22

ก่อนการกลับใจมาหาพระคริสต์ - 22:3-5

การรับใช้ทั่วไป - 22:6-11

การรับใช้พิเศษ - 22:17-21

4. จงศึกษาให้มากขึ้นเกี่ยวกับวงจรที่เปาโลกระทำในแต่ละเมืองโดยทบทวนเหตุการณ์ที่

เอเฟซัส

ติดต่อกับประชาชน - กิจการ 18:19, 19:1,8,9

สื่อสารพระกิตติคุณ - กิจการ 19:4,9,10

ผู้ฟังกลับใจ - กิจการ 19:5, 18

ผู้เชื่อมาชุมนุมกัน - กิจการ 19:9-10

ยืนยันความเชื่อ - กิจการ 20:20,27

ผู้นำถวายตัว - กิจการ 20:17, 28, 1 ทิโมธี 1:3, 4

ถวายคริสตจักรแด่พระเจ้า - กิจการ 20:17, เอเฟซัส 1:1-3, 15, 16

5. การเติบโตแบบสะพานข้ามของคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ประสบผลสำเร็จหรือไม่
จงตรวจสอบดูบันทึกต่อไปนี้

กิจการ 8:8

กิจการ 16:5

กิจการ 9:35

กิจการ 19:10

กิจการ 12:24

กิจการ 19:20

กิจการ 13:49

โรม 15:19

คำตอบบททดสอบ บทที่ 9

1. “เพื่อให้เจ้าเบิกตาของเขา เพื่อเขาจะกลับมาจากความมืดมาถึงความสว่างและจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับยกโทษความบาปผิดของเขา และให้ได้รับที่ซึ่งจะได้ด้วยกันกับคนทั้งหลาย ซึ่งถูกชำระให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วโดยความเชื่อในเรา”

กิจการ 26:18

2. การเติบโตแบบสะพานข้ามเกิดขึ้นเมื่อคริสตจักรแผ่ขยายตนเองข้ามช่องว่างของประเทศชาติ ภาษาหรือชาติพันธุ์ไปปลูกคริสตจักรใหม่ในดินแดนที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างออกไป หน้า 1
3. กิจการ 1:8 พระกิตติคุณต้องแผ่ขยายจากกรุงเยรูซาเล็มไปยัง “สุดปลายแผ่นดินโลก”
4. อัครทูตเปาโล หน้า 2
5. จงเปรียบเทียบข้อสรุปของคุณกับคำอธิบายในหน้า 2-5

